

Arrest

nr. 171 424 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E.MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

1. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

1.1. Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, die op 1 maart 2016 in werking is getreden, bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoonst. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

1.2. Op 4 juni 2013 dienden de verzoekende partijen samen met hun minderjarige kinderen een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 20 maart 2014 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met onderhavig beroep.

1.3. Op 19 augustus 2014 dienden de verzoekende partijen samen met hun minderjarige kinderen opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2015 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt bestreden met een annulatieberoep dat werd ingediend op 30 april 2015 (rolnummer X).

1.4. Met toepassing van artikel 39/68-3, §3 van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

1.5. Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat enkel het beroep zal worden behandeld dat werd ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing tenzij de verzoekende partij haar belang aantoonst bij het behandelen van het beroep dat werd ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

1.6. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 153 269 en 172 240 (volgnr. 4) worden samen opgeroepen, waarbij de voorzitter erop wijst dat artikel 39/68-3 van de wet van 15 december 1980 hierop van toepassing is en de draagwijdte van dit wetsartikel uiteenzet. Zij stelt bijkomend de afwezigheid van de verzoekende partijen vast in de zaak met volgnr. 4.

Advocaat Mandelblat wijst erop dat zijn deontologie hem niet toelaat de verzoekende partijen te vertegenwoordigen in de zaak 172 240, daar hij hiertoe geen instructie heeft, en stelt, voor wat voormeld wetsartikel betreft, “de wet is de wet”, zodat de Raad niet anders zal kunnen dan hier een correcte toepassing van te maken.

De verwerende partij stelt dat geen belang voorhanden is in de zaak 153 269 en vraagt het beroep in de zaak 172 240 te verwerpen wegens afwezigheid.”

1.7. Door te stellen “de wet is de wet” tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij alsnog belang hebben bij de behandeling van onderhavig beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Zij verzetten zich derhalve niet tegen de vaststelling dat zij worden geacht afstand te doen van huidig beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2. Voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing (bevelen om het grondgebied te verlaten)

De Raad stelt vast dat het beroep onontvankelijk is voor zover het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er wordt immers geen middel ontwikkeld tegen deze beslissingen. De ontwikkelde middelen zijn duidelijk enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De tweede en derde bestreden beslissing zijn geen gevolg van de eerste bestreden beslissing. Zij steunen op eigen juridische en feitelijke motieven die losstaan van de eerste bestreden beslissing en dus kan een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing (quod non) geen aanleiding geven tot de

nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing. De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift tevergeefs naar arresten van de Raad gewezen in algemene vergadering. Deze arresten betreffen immers bevelen om het grondgebied te verlaten die werden aangevochten samen met een beslissing waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard, wat in casu niet het geval is. Om deze reden dient geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota *“tegen het bevel om het grondgebied te verlaten”*, dit om een andere reden.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen doen afstand van beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het beroep wordt vastgesteld voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA